

Publicerad 2012-04-14 20:56 av xilenie

reseanteckning.

Pendeltåg 36 mot Södertälje hamn

Lördagsmorgon. Jag målar streckgubbar på fönstret till ett ganska försenat pendeltåg vari jag färdas, sätter hjärtan emellan, suddar ut dem sedan. Stockholm känns sådär som städer brukar kännas. Att det bara är såhär men inget mer; att här kan jag nog stanna ett tag men inte förevigt. Lindar frissigt hår och minnen runt mina fingrar och försöker andas lite djupare. Jag tänker att det finns något paradoxalt med sår. De läker, men upphör aldrig göra ont. Och jag tänker att allting är så ingenting. Flyktigt.

Människor som kliver på, finns i minuter, sekunder, av ens liv. Och sedan kliver av. Människor som jag aldrig träffar igen, inte för att jag inte vill. Men inte för att jag vill heller. Egentligen är det mig likgiltigt. Det mesta har blivit mig likgiltigt på senaste tiden, och det skrämmer mig. Har mest åkt vilse på rälsar, är på ständig flykt: springer

åt första bästa riktning för att undvika falla. De som älskar mig puttar jag undan, och dem jag älskar klöser jag bort som smutsen under naglar. Rädslan för närhet gör sig allt tydligare. Halvvägs hemma inser jag att kanske handlar det faktiskt inte om städer längre. Utan om människor. Vem att se komedifilm med via en liten laptop i en etta i en stockholmsförort, vem att kunna dra med på metalkonsert när ingen annan gillar samma progressiva takter. Och vem att bara sitta och dricka sex koppar mörkrostat Zoégas med en sen vardagskväll. Då spelar staden ingen roll.

Men de är svåra att bo i: människorna. Alla är sköra under huden.

Ett par bråkar om bilmärken vid sätena bredvid och det ligger använd snus i mittgången, vårslasket har smugit in genom mina billiga tygskor. April ser aldrig likadant ut. Ibland tänker jag att jag också vill ha någon att bråka med, bara för att odla lite känslor; slippa vara så tom. Eller om det är enklare såhär. Trodde nog alltid jag blev äldre för att växa mig starkare, kanske hade jag fel. Inte kunde jag väl tro att ärr skulle fortsätta svida: rispas upp till sår när jag ser på komedifilm med någon via en liten laptop i en stockholmsförort. Och inte kunde jag väl förstå att den att dricka Zoégas med under kvällarna skulle hoppa från tornet i skogen. Inte förrän efteråt.

Om ens då

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren xilenie med Poeter.se id #39460 innehar upphovsrätten